

De laaghangende zon bedekt het heuvellandschap met een adembemend laagje goud. Ik zou er wel uren naar kunnen kijken. Maar na schemering volgt donker en net na CP3, waar ik twee pretzels van de kraam gris om meteen door te kunnen, moet de hoofdlamp al op. *We* lopen op een breed, zompig, grasachtig modderpad: drie hobbelende lichtpuntjes een stukje voor me en ik. Ik moet m'n best doen om ze niet uit het oog te verliezen, wil hier liever niet moederziel alleen lopen. Maar moet ook alle zeilen bijzetten om niet languit in de modder te verdwijnen. De lichtjes worden kleiner en kleiner, een bocht in het pad, en dan toch alleen. Alleen in het donkere niets.

Gelukkig heeft de organisatie hier en daar een glowstick opgehangen. Ze worden mijn steun en toeverlaat en net als de eindeloosheid van het pad me in z'n greep dreigt te krijgen, voelen grote gele pijlen en donker asfalt als een verlossing. De finish van de eerste etappe, hij komt in zicht, eerst figuurlijk en even later ook letterlijk.

Enthousiaste vrijwilligers klappen hun handen warm. Wat een hartelijke ontvangst, met een grote mok dampende thee, op z'n Engels met suiker én melk. Op zo'n moment smaakt alles. Daarna snel met het pendelbusje naar de slaapaccommodatie, een oude sporthal. Modderschuiten bij de deur uit en douchen onder een lauw miezerstraaltje. Maar dat maakt allemaal niet meer uit. Wat een fantastische dag die afgesloten wordt met een smakelijke, voedzame lasagnemaaltijd. De luikjes kunnen toe: zo'n tachtig paar luikjes op veldbedden in een grote, koude hal. Het doet me denken aan de jeugdkampen van onze atletiekvereniging. Hier geen kussengevechten of gedoe met jongens- en meisjeszalen. Slapen! Om kwart voor zes gaat het licht weer aan.